

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1987	Ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Κυριακὴ 25 Δεκεμβρίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Ἐπὶ γῆς εἰρήνη»

(Λουκ. 2,14)

Σ ἐξαιρετικὴ κίνησι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, σὲ ἐξαιρετικὴ κίνησι βρίσκεται ἀπόψε – νύκτα τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ **ὁ ἀγγελικὸς κόσμος**.

Μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ἓνα ἄσημο σημεῖο τῆς γῆς, τὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, συγκεντρώνει τὴν προσοχὴ τῶν ἀγγέλων. Ἐκεῖ συνέβη τὸ μοναδικὸ γεγονός, ποῦ οὔτε ἔγινε ποτὲ ἄλλοτε οὔτε θὰ ξαναγίνῃ. Γι' αὐτὸ κατεβαίνει οὐράνια στρατιά· γιὰ νὰ χαιρετίσῃ καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὸ Νήπιο τῆς Βηθλεέμ, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ ποῦ ἀπὸ ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία γιὰ μᾶς ἔγινε καὶ Υἱὸς ἀνθρώπου. Οἱ αἰθέρες τῶν οὐρανῶν ἀντιλαλοῦν καὶ δονοῦνται ἀπὸ τοὺς χαρμόσυνους ἤχους τοῦ ὕμνου τους· «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14), ποῦ ἀναλυτικώτερα σημαίνει· Δοξασμένος στὰ οὐράνια ἀπ' τοὺς ἀγγέλους τοῦ ὁ Θεός, καὶ κάτω ἐδῶ στὴν ταραγμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία γῆ **ἄς βασιλέψῃ πιά ἡ ποθητὴ εἰρήνη τῶν ψυχῶν**· εὐδόκησε τώρα ὁ Πανάγαθος νὰ φέρῃ στοὺς ἀνθρώπους τὴ σωτηρία.

Οἱ καθαρὲς καρδιὲς τῶν ποιμένων, ποῦ «*ἀγραυλοῦν*», μένουν στοὺς ἀγρούς - στὸ ὑπαίθρο, καὶ «*φυλάσσουν φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποιμνὴν αὐτῶν*» (ἐ.ἀ.2,8), φρουροῦν τὴ νύχτα τὸ κοπάδι τους μὲ βάρδιες, αὐτὲς οἱ καρδιὲς σὰν ἄριστος ψυχικὸς δέκτης συλλαμβάνουν κι ἀκοῦνε πρῶτες τοῦτο τὸν ὕμνο. Κι ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ποιμένων ὁ θεσπέσιος αὐτὸς ὕμνος μεταδίδεται ἀπὸ τότε στὸν χριστιανικὸ λαό. Καὶ εἶνε αὐτὸς ὁ τελειότερος ὕμνος, μὲ τὸν ὁποῖο οἱ πιστοὶ ὄλων τῶν αἰώνων μποροῦν νὰ ὑμνήσουν τὸν ἐνανθρωπήσαντα Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Σὲ δοξάζουμε, Κύριε, λέμε στὸ Χριστὸ μὲ τὸν ὕμνο τοῦτο· διὰ σοῦ δοξάζεται ὁ Θεός, **διὰ σοῦ εἰρηνεύει ἡ γῆ**, διὰ σοῦ ὁ ἄνθρωπος γίνεται παιδί ἀγαπημένο τοῦ οὐράνιου Πατέρα.

Τὸ Νήπιο τῆς Βηθλεέμ, λοιπόν, ἦρθε γιὰ νὰ φέρῃ στὸν κόσμον τὴν εἰρήνην. Αὐτὸ τὸ Νήπιο εἶνε **ἡ εἰρήνη τῶν ἀνθρώπων**. Στὸ νόημα αὐτὸ παρακαλῶ νὰ στρέψουμε τὴν προσοχή μας.

● Τίθεται τὸ ἐρώτημα, ἀγαπητοί μου· **ποιὰ εἶνε ἡ εἰρήνη** ποῦ ἔφερε στὴ γῆ ὁ Χριστός;

Δὲν πρόκειται πάντως γιὰ εἰρήνη ἀπλῶς ἐξωτερικὴ, ὅπως αὐτὴ ποῦ ἐννοεῖ συνήθως ὁ κόσμος καὶ οἱ πολιτικοί· πρόκειται γιὰ εἰρήνη ἐσωτερικὴ, βαθειά, μυστικὴ, θεία. Εἶνε μία κατάστασι τῆς ψυχῆς, ποῦ μόνο ὅσοι ἔχουν πλησιάσει τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου μὲ πίστι καὶ μετάνοια εἶνε σὲ θέσι νὰ ζήσουν. Εἶνε δῶρημα θεῖο. Πρόκειται γιὰ τὴν **ἀποκατάστασι τῶν σχέσεων τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ Θεό**, αὐτὴ εἶνε ἡ εἰρήνη ποῦ μᾶς ἔφερε ὁ Χριστός.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε κάπως καλύτερα τί σημαίνει «εἰρήνη Χριστοῦ», πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν, ὅτι μέχρι τὴν ἐνανθρώπησι τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος βρισκόταν σὲ ἐχθρότητα μαζί του, τὸν χώριζε τεῖχος· τὸ τεῖχος ἦταν **ἡ ἁμαρτία**. Ἡ ἁμαρτία εἶνε **φραγμός, τεῖχος σινικό**, ποῦ διακόπτει τὶς σχέσεις ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ. Καὶ ὁ φραγμὸς αὐτὸς ἦταν φραγμὸς αἰώνων. Ὁ ἄνθρωπος ἁμαρτάνοντας ἀπομακρυνόταν συνεχῶς ἀπὸ τὸ Θεό, τὴν πηγὴ τοῦ καλοῦ, καὶ ὁ φραγμὸς ὀλοένα ὑψωνόταν. Οἱ πρωτόπλαστοι ἔβαλαν τὸν πρῶτο λίθο· πάνω στὸν λίθο αὐτόν, στὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, προστέθηκε δεύτερος λίθος, τὸ ἁμάρτημα τοῦ Κáιν· στὸν δεύτερο λίθο τρίτος καὶ οὕτω καθεξῆς· καὶ ἔτσι διὰ μέσου τῶν αἰώνων οἱ ἁμαρτίες τοῦ ἀνθρωπίνου γένους σχημάτισαν τεῖχη σινικά, μέσα στὰ ὁποῖα κλείστηκε αἰχμάλωτη ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸ Θεό.

Οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ἄγγελος οὔτε ἀρχάγγελος μποροῦσε νὰ γκρεμίσῃ τὸ φοβερὸ αὐ-

τὸ τεῖχος. Τί λέω νὰ γκρεμίση; Οὔτε μιὰ πέτρα ν' ἀφαιρέση ἀπὸ τὰ τεῖχη αὐτά, ποὺ μαῦρα, ἀπαίσια, βουβά, ἀκίνητα ὑψώνονταν μπροστὰ στὴν ἀνθρωπότητα. **Ποιός θὰ κατεδάφιζε** τὰ τεῖχη αὐτὰ τῆς ἀμαρτίας, τὰ ἀπείρως πιὸ φοβερὰ ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Ἱεριχοῦς; Ποιός θὰ ἐπανασυνέδεε τὸ πλάσμα μὲ τὸν Πλάστη του; ποιός θὰ συμφιλιώνε πάλι τὸν ἐπαναστάτη μὲ τὸν Βασιλέα του, ποιός θὰ εἰρήνευε τὸν ἄσωτο υἱὸ μὲ τὸν Πατέρα του;

Τὸ πρόσωπο, ποὺ θ' ἀνελάμβανε τὸ ἔργο αὐτό, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀνώτερο ἀπὸ ἀνθρώπους, ἀνώτερο κι ἀπὸ ἀγγέλους. **Μόνο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ** εἶχε τὴ δύναμι αὐτή. Γι' αὐτὸ ἐνανθρώπησε. Μὲ τὸ αἷμα, ποὺ ἔχυσε πάνω στὸ σταυρό του ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου ποὺ ἦταν καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, συμφιλίωσε τὸν ἀνθρώπο μὲ τὸ Θεό. Ὁ ἀνθρώπος ἔπαψε πιά νὰ εἶνε τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀποστροφῆς καὶ ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Ἔγινε φίλος τοῦ Θεοῦ, οἰκεῖος τοῦ Θεοῦ, τέκνον τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι τὸ τεῖχος τῆς ἀμαρτίας γκρεμίστηκε.

● Ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτὴ ἡ εἰρήνη ποὺ ἔφερε ὁ Χριστὸς στὴ γῆ ἀποτελεῖ **μυστήριον**, τὸ ὁποῖο μόνο διὰ τῆς πίστεως μπορεῖ κανεὶς νὰ αἰσθανθῆ καὶ νὰ ζήσει, χωρὶς καὶ πάλι νὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ τὸ περιγράψῃ· ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*ἡ εἰρήνη*» αὐτὴ «*ὑπερέχει πάντα νοῦν*» (Φιλιπ. 4,7), εἶνε ἀπερίγραπτη.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ κορυφὴ τῆς εἰρήνης αὐτῆς χάνεται στὰ μυστηριώδη ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, ἡ βάση, τὸ θεμέλιό της, βρίσκεται μέσα στὴν καρδιὰ κάθε πιστοῦ καὶ ἀποτελεῖ γι' αὐτὸν μιὰ ψηλαφητὴ πραγματικότητα. Καὶ πῶς ὄχι; **Ἦταν ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ.** Ὅλα τὰ γύρω του καὶ ὅλα τὰ ἐντὸς του μαρτυροῦσαν, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη σχέσι ὁ ἀκάθαρτος μὲ τὸν Ἀμόλυτο, ὁ ἐπαναστάτης μὲ τὸν Βασιλέα, ὁ ἀποστάτης μὲ τὸν Κύριό του.

Ἡ συναίσθησι αὐτὴ τὸν τυραννοῦσε. Σὰν δαμόκλειος σπάθη κρεμόταν πάνω ἀπ' τὴ συνείδησί του καὶ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάσῃ. **Ἦθελε νὰ συμφιλιωθῆ μὲ τὸ Θεό**, ζητοῦσε τρόπο. Ἀλλὰ πῶς; μὲ ὁδοιπορίες σὲ ἁγίους τόπους; μὲ νηστείες; μὲ θυσίες; μὲ τί τέλος πάντων θὰ ἐξευμένιζε τὴν θεία ὀργή, ὅπως πίστευαν οἱ ἀρχαῖοι; Τὰ δοκίμασε ὅλα· μὰ ὕστερα ἀπὸ τόσες δοκιμὲς ὁ ἀνθρώπος αἰσθανόταν πάλι, ὅτι δὲν ἐπῆλθε τὸ προσδοκώμενο καὶ ἐπιθυμητὸ ἀποτέλεσμα, ἡ εἰρήνη. Ἦ ταραχὴ τῆς συνειδήσεώς του ἐξακολουθοῦσε νὰ 'νε ἡ ἴδια ἢ καὶ γινόταν ἀκόμα πιὸ σφοδρὴ.

Ἀνήσυχη ἡ ψυχὴ ἀτένιζε πρὸς τὰ ὕψη καὶ μὲ βαθὺ πόνον ζητοῦσε τὸν **Συμφιλιωτὴ**, ἐκεῖ-

νον ποὺ θὰ τὴν συνέδεε μὲ τὸν οὐρανὸ καὶ θὰ τὴν ἔφερνε σὲ ἐπικοινωνία, σὲ σχέσεις φιλικές, στενές, τρυφερές, ἁγίες, μὲ τὸν Αἰώνιο Κυρίαρχό του.

Καὶ **ὁ Συμφιλιωτὴς βρέθηκε!** βρέθηκε μόνο στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποὺ ἔγινε ἀνθρώπος καὶ μὲ τὴν ἐνανθρώπησί του ἔνωσε τὴ γῆ μὲ τὸν οὐρανό. Αὐτὸς ἔστειλε τὸ περιστέρι τῆς εἰρήνης, νὰ πετάξῃ πάνω ἀπ' ὅλη τὴν ὑδρόγειο καὶ νὰ φέρῃ τὸν κλάδο τῆς ἐλαίας, τὸ μήνυμα τῆς συμφιλιώσεως, ὅπως εἶχε γίνεи ἄλλοτε μὲ τὴν περιστερὰ τοῦ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμό (βλ. Γέν. 8,11). Αὐτὸς ἐξαφάνισε τὸ χάσμα, τὸ βαθὺ καὶ ἀγεφύρωτο, καὶ ἔζευξε τὸ κενό. Αὐτὸς μὲ τὸ αἷμα τοῦ ὑπέγραψε στὸν Γολγοθᾶ τὴν συμφιλιώσι τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸ Θεό. Αὐτός, καὶ μόνο αὐτός, ἔχει τὴ μυστικὴ δύναμι νὰ ἐπαναφέρῃ στὴν ἀγκάλη τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀσώτους καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἄρρηκτους δεσμοὺς εἰρήνης ἀνάμεσα στὴν ψυχὴ καὶ τὸν Δημιουργό της· δεσμοὺς, ποὺ οἱ γνωστοὶ μας ἀνθρώπινοι δεσμοὶ τῆς φιλίας, τῆς συγγενείας, τῆς συζυγικῆς ἀγάπης εἶνε ἀσθενεῖς σκιές.

Ἔτσι ἐπιτεύχθηκε ἡ συμφιλιώσις.

«*Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη*», ἀδελφοί μου!

Ἄς πλησιάσουμε τὸν σαρκωθέντα Θεό. **Ἄς πιστέψουμε σ' αὐτόν.** Τότε ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ σὰν λεπτὴ πνοή, σὰν δροσερὴ αὔρα τοῦ οὐρανοῦ, θὰ δροσίζη, θὰ διαποτίζη καὶ θὰ ζωογονῆ ὀλόκληρη τὴν ὕπαρξί μας.

Ἄν ἐμεῖς ἔχουμε βαθειὰ μέσα μας τὴν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ, θὰ μένουμε ἀσάλευτοι ὅπως μένουν ἀσάλευτα τὰ νησάκια μέσα στὴ θύελλα τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ὅπως μένουν ἀκίνητοι οἱ βράχοι μέσα στὴ θαλασσοταραχὴ τοῦ πελάγους. **Ἄς μαίνωνται οἱ ἄνεμοι**, ἄς λυσοῦν ὅσο θέλουν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἄς σειέται ἡ γῆ, ἄς βροντᾶ ὁ οὐρανός, ἄς σαλεύωνται τὰ ὄρη, ἄς σκοτίζεται ὁ ἥλιος, ἄς πέφτουν τ' ἀστέρια, ἄς πολεμοῦν τὰ ἔθνη, ἄς γίνεται ὁ κόσμος ἄνω κάτω· ἐμεῖς θὰ ἔχουμε μέσα μας τὴν εἰρήνη, καὶ θὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι.

Τὴν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἐσωτερικὴ, τὴ μυστικὴ, τὴ βαθειά, τὴν θεία, κανένας ἀνθρώπος καὶ κανένα πρᾶγμα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ πιστοῦ. Αὐτός, μέσα σ' ἓνα κόσμο ταραγμένο καὶ ἀνήσυχο, θὰ μπορῆ τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων νὰ ψάλλῃ μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους τὸ «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**